

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 86 * číslo 7 * 12. února 2006 * Cena 6 Kč

Téma týdne

Otázka svěcení

**kněžstva v naší církvi –
příspěvek k diskusi**

z pera „laičky“

Jindřišky Kubáčové

PŘED 30 LETY ZEMŘEL „APOŠTOL SMÍŘENÍ“ PŘEMYSL PITTER

Jednat tak, jak by v takové situaci jednal Ježíš – bylo celoživotním postojem jednoho z největších humanistů 20. století Přemysla Pittera (* 21. 6. 1895 v Praze, † 15. 2. 1976 v Curychu), o kterém se stále mluví víc v cizině než doma. Udělal totiž něco zcela nepochopitelného – pomáhal dětem bez ohledu na jejich původ. Tvrdil totiž, že děti nemohou za své rodiče a že je třeba nabídnout pomocnou ruku jak dětem

přátel, tak nepřátel. Dnes to zní docela hezky křesťansky, ale pomáhat dětem z německých rodin těsně po skončení války vyžadovalo přinejmenším stejnou odvahu jako pomáhat židovským dětem za války. Nešlo možná přímo o život, ale většina z nás by se jen těžko smířovala s takovou ztrátou prestiže, jakou utrpěl v poválečných letech u svých vlastních tento neobyčejný muž.

Vyučil se typografem. Pod vlivem válečných zážitků, kdy se vzepřel a odmítl střílet na nepřítele (testu smrti tehdy unikl jen udělením císařské milosti), četby Bible, Petra Chelčického a L. N. Tolstého studoval po válce několik semestrů na Husově československé bohoslovecké fakultě. Brzy však pochopil, že nejlépe Bohu poslouží jako sociální pracovník. Své pacifistické myšlenky publikoval mezi válkami v "měsíčníku k obrodě ducha a společnosti" Sbratření (řídil jej v l. 1924–41). Byl přesvědčen, že zlo nelze vymýtit násilím. V polemice s T. G. Masarykem v knize Chelčický, Tolstoj, Masaryk odsuzoval každou, i obrannou válku, neboť odporuje křesťanskému pojetí dobra.

Duchovní obrodu však jenom nehlásal, ale snažil se dobro ze všech svých sil sám šířit. V r. 1922 založil hnutí pro duchovní obrodu a sbratření lidstva Nový Jeruzalém. V době poválečné hospodářské krize (v roce 1924) založil sdružení Milíčův dům a prostřednictvím časopisu Sbratření získával prostředky na stavbu útulku pro děti z chudých rodin. Útulak se podařilo otevřít na Štědrý den v roce 1933, právě v roce, kdy se v sousedním

Německu dostal k moci Hitler, takže se velice brzy stal útulek i útočištěm židovských dětí, jejichž rodiče byli nuceni Německo opustit. V roce 1938 otvíral Přemysl Pitter i ozdravovnu pro podvyživené děti v Mýtě u Rokycan. Pokud měl volnou chvíli, neúnavně kázal, kde se k tomu naskytla příležitost. Chodil mezi dělníky do továren, kázal na venkovských návších, mluvil k davům na Staroměstském náměstí.

Kázal na nejrůznější biblická témata, vždycky však v souvislosti s naléhavými problémy doby. Jen ti nejněvčetnější z jeho posluchačů věděli, jak velkou silou vůle musí přitom přemáhat symptomy malárie, kterou si přinesl z první světové války.

Osobně se znal s mnoha významnými osobnostmi - s Romainem Rollandem, Albertem Einsteinem, Mahátmou Gándhím, Rabíndranáthem Thákurem, Martinem Buberem a Leonhardem Ragazem...

Po Mnichovské dohodě a obsazení Sudet pomáhal i dětem tamějších uprchlíků a později, už za protektorátu, pobývaly v Milíčově domě děti židovské. Ty byly tehdy vyloučeny ze všech škol a ze všech veřejných škol-

ských zařízení, jejich rodiny byly diskriminovány nejrůznějšími způsoby: od ztráty majetku a propuštění z práce až k zákazu změny bydliště, návštěvy divadel, kin a koncertů, nesměly vlastnit rozhlasové přijímače, hudební nástroje, od dvacáté hodiny večerní měly zapovězeno vycházet na ulici, dostávaly podstatně menší přídělky potravin... Přemysl Pitter a jeho věrná spolupracovnice Olga Fierzová tajně navštěvovali židovské rodiny s dětmi a nosili jim potraviny, které se jim podařilo ušetřit ze zvláštních přidělů Milíčova domu.

Tehdejší kolaborantský časopis Proti-židovské ligy Arijský boj Pittera označoval jako "židomila". Nebezpečná situace nakonec vyvrcholila návštěvou dvou příslušníků gestapa v Milíčově domě. Porozhlédli se, přeptali se na Pittrovu práci a předvolali ho na příští den do Petschkova paláce, odkud se vracel jen málokdo. Ale on se odtamtud vrátil. Snad to bylo i proto, že se při jeho odchodu v Milíčově domě sesedli k malé pobožnosti a modlitbě za něho. Na otázku při výslechu, proč pomáhá židovským rodinám, když přece ví, že je to zakázané, odpověděl: "Z lidského hlediska

to jistě pochopíte." Nastala dlouhá pauza, než se vyšetřovatel vzpamatoval a řekl: "Můžete jít." Nebyla to asi gestapáková obzvláštní dobromyslnost, která Pittera zachránila, ale spíše otevřenost, jistota jeho odpovědi - a řízení Boží.

Na konci války si Přemysl Pitter vyžádal od revolučního národního výboru čtyři zkonfiskované zámky v jílovském okrese a zřídil v nich ozdravovny pro děti, pro které si jezdil do Terézína, nebo které se z jiných táborů vracely. Za pomoc Židům se mu dostalo oficiálního uznání izraelské vlády. V Jeruzalémě, na Hoře Paměti (Har Hazikeron) je ústav, který zaznamenává doklady o pronásledování Židů. Jedno oddělení je věnováno lidem jiné víry a rasy, kteří se zasloužili o židovský národ. Zvláštní komise rozhodla, že Přemysl Pitter si zaslouží, aby jeho jméno bylo trvale zvěčněno. Přemysl Pitter sám tady zasadil chlebovník, který nese jeho jméno.

Nepříjemnosti však měl z toho, že se začal starat i o děti německé, které vyhledával ve sběrných táborech a těm mnohdy velice zbitým pomáhal vrátit zdraví i duševní rovnováhu. Když Pitter po prvním roce "akce zámky" bilancoval, spočítal, že jeho domovy přijaly 673 dětí: z nich 252 přijelo z nacistických koncentračních táborů a 318 z táborů českých. Devět jich zemřelo (jedno české, osm německých); mnohem méně, než Pitter v květnu roku 1945 očekával.

Soužití "jeho" dětí však nemělo příliš idylickou podobu. Židovské děti se sice s potomky nacistů setkávaly v učebnách, při jídlu a na vycházkách, ani Pitter však nenašel dost odvahy k tomu, aby je nechal třeba spát ve společných ložnicích. Jedna z židovských dívek později na život s Němci vzpomínala: "Chovali jsme se k nim korektně, neubližovali jsme jim, ale mluvit jsme s nimi nedokázali. Oškliví jsme na ně nebyli, víc však asi nebylo v našich silách."

Olga Fierzová v memoárech napsala, že židovské děti byly ochotny pomáhat dětem německým - od nich se však

žádné zvláštní pomoci nedočkali. "Německé děti byly nejen dětmi nepřátel, ale ony samy byly zasaženy nepřátelstvím vůči všemu a všem. Po léta vychovávané v pocitu nadřazenosti vůči druhým a nenávisti vůči všem se ve chvíli, kdy se samy dostaly do neštěstí, ztratily rodiče, sourozence, domov, zatvrdily." Také kameňická vychovatelka Dobruška Štěpánková v roce 1946 potvrdila: "Jen pomalu se otevírala jejich srdce. Jak v nich bylo pusto!"

Po velkém úsilí se nakonec všechny děti sžily a jen nerady se loučily - židovské děti většinou zamýřily do Izraele, české se vrátily k rodinám a německé byly odsunuty.

České veřejné mínění zaujalo k Pittrovu úsilí obojaký postoj: za péči o české děti ho noviny chválily, za starost o německé ho vinily z plýtvání českými penězi. V květnu 1946 na něho zaútočilo Rudé právo: v lojovic-kém zámku se válí šedesát malých Němců, kdo zjedná pořádek? Jeho práci sledovalo také pražské ministerstvo vnitra: "Činnost Přemysla Pittera je podle došlých zpráv závadná z hlediska státní bezpečnosti," objevilo se 12. června 1946 v jednom hlášení. Proto i on sám raději zvolil emigraci. Když mu hrozilo zatčení, odešel do exilu. Nejdříve působil v Anglii a od r. 1951 v uprchlickém táboře Valka u Norimberka. I tam pokračoval v sociální a náboženské činnosti. Od r. 1953 měl pravidelné protestantské promluvy v rádiu Svobodná Evropa. Roku 1962 byl pozván do Švýcarska, kde pokračoval v sociální a duchovní činnosti. Byl kazatelem Husova sboru Čechů a Slováků v Curychu. V den svých osmdesátin obdržel od curyšské univerzity čestný doktorát teologie. Ve své vlasti se ocenění nedočkal. Až v r. 1991 byl vyznamenán Řádem T. G. Masaryka in memoriam (za "vynikající zásluhy o demokracii a lidská práva"), jeho nedožitě sté narozeniny zařadilo UNESCO mezi světová kulturní výročí. Milíčův dům na Žižkově dnes slouží jako mateřská škola.

Helena Noemi Bastlová

NÁBOŽENSKÉ BEZDOMOVECTVÍ?

Dnešní doba, charakterizovaná jako tzv. postmoderní, zamíchala s mnoha celkem ustálenými názory – ať už ideologickými, nebo těmi, jež se týkají životního stylu a morálky. A také pokud jde o náboženství. To se nás osobitě dotýká.

Je-li řeč o postmoderní době, je jedním z jejích průvodních jevů skutečnost, že se naše myšlenkové pochody díky vševládáným médiím rozšířily, "globalizovaly". Vidíme, jak se lidé vypravují do vzdálených končin – územně i myšlenkově. Setkávají se tam s novými věcmi i s nejrůznějšími lákadly, mezi jinými i s určitými náboženskými směry (zejména buddhismem a islámem, s judaismem v Izraeli, hinduismem v Indii, s přírodními kultury v Africe a Jižní Americe...), ale i s celou řadou dalších "nauk" tzv. ezoterických, tj. tajemných, vyvoleneckých. Většina z těch cestovatelů po různých zemích či pouhých "surfařů" po internetu jen zlehka ochutnává z toho exotického ovoce. Někteří jdou

dál a zkoušejí, zda by se z té směsi nedalo vytvořit náboženství přitažlivější, pocitovější, případně hlubší.

Ti ochutnavači – většinou umělci a tzv. celebrity, ale i svérázní myslitelé – mají téměř všichni jedno společné: myslí si, že není zapotřebí ztotožnit se s oním náboženstvím či naukami do té míry, že by se spojili i s tím, co ty směry vyprodukují jako způsob života, jako kulturu a civilizační model. Představují si, že zůstanou doma, v naší civilizaci křesťansko-humanistické, a to ostatní budou jen tak nějak ochutnávat. Jenže takto nefunguje žádné náboženství.

Idea postmodernismu přímo nebo nepřímo také naznačuje, že žijeme v době "postkřesťanské". Do jisté míry je to pravda. Převažují mezi námi ateisté. Vlastně i většina těch našich současníků, kteří chtějí zůstat křesťany, nejvíce odhodlání přijímat křesťanskou víru v její hloubce a v celém jejím systému, který tvoří jak vyhraněný názor, tak i život ve společenství s církví.

Zejména to poslední je zpochybňováno a hrubě zanedbáváno.

Zjednodušeně řečeno: Naši věřící společenství kotví ve společnosti ateistické, částečně pověrečné, a jen do jisté míry mají kontakt k ucelenému křesťanství.

Co jsme tady řekli o módním paběrkování zejména ve východních náboženstvích a naukách a o vzdálenosti křesťanů od závazné čistě víry či o jejich distanci od církve, může se v jisté míře dotýkat i některých našich duchovních a připravujících se bohoslovců. Jde o jednotlivě vystupující "intelektuály" nebo "spirituály", kteří se vzpírají vyznavačskému obsahu, bohoslužebnému projevu a praktikované zbožnosti svého vlastního církevního společenství. Někdy se cítí být i jeho povoláními reformátory, což občas projevují až agresivním způsobem. Z toho však mohou vzniknout jen rozkladná napětí v daném společenství a těžké kolize jich samých.

Dokončení na str. 3

Dar smíření

Začátek roku se již tradičně nese ve znamení ekumenických shromáždění. Ekumenické hnutí je převratným jevem v dějinách církví. Je to úsilí o sblížení a jednotu křesťanských církví, úsilí těžce se rodící a přece potřebné. Chce zachovat názorovou pluralitu a dospět ke vzájemnému pochopení a respektování. Vesměs se všichni, kteří jsou tomuto hnutí nakloněni, domnívají, že hlavní překážkou toho, aby se ekumenismus "pořádne rozhýbal" je zatímní praktická nemožnost společného slavení eucharistie. Největší církevní rozdíl pramení z různých ekklesiologií, nauk o církvi, tedy z různého chápání toho, co je vlastně církev. Správně jsme pochopili, že vážnoucí mezidenominální rozhovor věrohodnost církve v očích světa. Velmi těžce však chápeme otázku, co od nás chce a může chtít "svět" a co my očekáváme od něho. Hledíme, jak zachránit "svou církevní", přemýšlíme, jak rozvíjet religiozitu v naší zemi apod. a nechceme se smířit s tím, že obnovení teismu, víry v Boha v masovém měřítku, je věcí nemyslitelnou. Máme sklony vidět dnešního člověka jako povrchního konzumenta, kterého nezajímají otázky po smyslu života a smrti. Dnešní člověk však není jenom takový, dokáže být přece na druhou stranu i odpovědný, vnímavý, přestože ho nezajímají klasické církevní věrouky. Jsou mu nepřijatelne, neodpovídají jeho zkušenostem, jeho světonázoru, jsou mu cizí. (O. Funda) A my, křesťané, se tomuto člověku přes veškeré výzvy k evangelizacím a misiím uzavíráme. Daří se nám oslovit jej pouze tehdy, když se nám podaří vnutit mu otázky, které by si jinak nekladl. Ve starověku si, řečeno s Pavlem, "Žid i Řek" otázky po spasení, smíření a vykoupení kladl a judaismus na ně vcelku úspěšně a křesťanství velice úspěšně odpovídalo. Dnes si ovšem člověk tyto otázky neklade a my se trápíme tím, jak ho oslovit a proč on nás nechce pochopit, když přece uprostřed nás je Kristus a tím je v nás, v jeho církvi, pravda? S tímto přesvědčením se mu snažíme někdy i přiblížit – klasické varhany (harmonium) zaměníme za kytaře, taláry za rifle, zmodernizujeme liturgické texty. Ta slušnější část nevěřících lidí se nám dnes sice nevysmívá, ale nerozumí nám. A není to snad ani její povinnost. Mnohdy se dokonce tyto lidé sami chápou evangelia. Různí umělci sdělují lidem "radostnou zvěst", sdělují, jak oni chápou Boha, člověka, naději, víru. A není to vždycky jen populismus, jak bychom to rádi viděli my, kteří se domníváme, že máme to pravé poznání o Bohu a o víře. A příliš je nezajímá "přesnost" našich dogmat, jimiž si křesťanství chtělo pomoci, ale vlastně se dostávalo do vážných problémů, které řešíme dodnes a které téměř nikoho nezajímají.

Když čteme biblické texty o odpuštění hříchů, nezasloužené milosti, spasení z víry, padá na nás někdy smutek. Jistěže tyto texty jsou důvodem pro naši radost, vděčnost. Ale jak dlouho ještě se jimi budeme v našich církevních ghettech potěšovat? Jak dlouho se budeme zaobírat nevěřícím člověkem a jeho selháními a pomíjet jeho kladné stránky, mnohdy "křesťanštější", než jsou ty naše, jeho zápas o víru, byť ne nějak formulovanou? Věřící výběrových církví to dost jednoduše řeší tak, že pokud "svět" neskončí v jejich řadách, je ztracen. Věřící z lidových církví mají k světu blíže (což je ovšem ambivalentní) a přece cítí, že výzvy z kazatelen ke svědčení o víře nějak nefungují. Nepřekážá nám v dialogu s nevěřícími vlastní náboženská tradice? Co když jsme neschopni vidět víru tam, kde je, ale kde ji my z důvodu vlastní věrouky nepředpokládáme? Přece známe ten starý výrok, že „mnozí, kteří jsou uvnitř (církve) patří ven a kteří jsou venku, patří dovnitř.“ Mnozí lidé jsou schopni nejen nějak formulovat svou víru v hodnoty, které jsou odvozené z křesťanství, jen ta jejich víra je oproštěna od věcí, bez nichž si my víru představit nedovedeme. Jsou lidé, kteří nejsou našimi příslušníky a tedy nejsou křesťany, netrápí je problém Ježíšova božství, prázdného hrobu, milosti a skutků, neposkvrněného početí, správně provedeného křtu, svěcení soboty nebo neděle, pravého Božího jména, duchovního či tělesného vzkrášení po smrti nebo až na konci věků atd. Hledají však pravdu, žijí láskou, nacházejí naději i v těžkostech, učí se ze života a, řečeno biblicky, všeho zkouší a dobrého se drží. Nejsou oni právě těmi "spravedlivými", kteří sice nevědí přesně, kdy viděli Krista hladového a žiznivého a nahého, ale dali mu jíst, pít a oblékli ho?

Ekumenické hnutí je velkou věcí. Ještě větší věcí by však byl "ekumenismus s lidmi dobré vůle". Díky Bohu, že naše církev, Církev československá husitská, s tímto nikdy neměla vážný problém. Syn Boží nebyl dán jen křesťanským církvím jako dar smíření člověka s nebeským Otcem, ale všem lidem. I těm, kteří hledají spravedlnost, víru, naději a lásku.

Stanislav Švarc

Z kazatelského plánu

6. NEDĚLE PO ZJEVENÍ PÁNĚ

Bůh nás v Kristu očistí uje. Umíme být vděční?

Mnohé nemoci lidé uměli úspěšně léčit již v biblické době. O malomocenství však platilo, že člověka může uzdravit jedině sám Hospodin. Evangelium vyjadřuje tedy řečí své doby, že Boží Syn je schopen zachraňovat lidi i z takových situací, kdy selhává lidský rozum a veškerá naše dovednost. Bez Ježíše zbývala by již jen kapitulace, bolest, zoufalství a cesta do záhuby. Spasitel však dává i tady nový život a novou příležitost těm, kteří se na něho s důvěrou obrátí. Dostal k tomu pověření od nebeského Otce i moc, která je silnější nad každé sebevětší zlo. Vděčnost za uzdravení osvědčujeme skutkem! Vždyť Kristus také dává úkoly těm, které uzdravil. **Texty:** 2Kr 5,9-14, 1K 10,1-13, Mk 1,40-45, 1Te 5,9, Ž 30 nebo Ž 103,1-6 **Modlitba:** *Děkujeme ti, láskyplný Bože, za tvého Syna, kterého jsi poslal na tento svět a obdaril ho mocí, která přesahuje naše chápání a jež přemáhá sebevětší zlo. On umí změnit naše zoufalství v naději a zármutek v radost. Očištuje nás. Z temnot vede ke světlu života. Kéž mu nezapomeneme projevit svou vděčnost za uzdravení tím, že všechny své síly věnujeme poctivé snaze o šíření tvého království mezi námi.*

Vhodné písně: 78, 95, 148, 311

K VÝROČÍ NAROZENÍ DR. KARLA FARSKÉHO

Pokračování z č. 6

Princ byl v Karlových Varech na výletě se dvěma dívkami z Ostrova, dcerkami po tamním lékaři, jimž byl poručníkem a z nichž jednu pak pojal za manželku. Později, tuším, že již před válkou, přijal zastoupení jakési automobilky.

Nás Čechy jako takové v lásce zrovna neměl a právě za mé návštěvy byl na něho pater Š. velmi roztrpčen pro jakýsi kuplet, v němž princ si dobíral – o masopustní zábavě – zmíněného kněze refrémem: Schade nur, dass er von Čáslau ist... Pater Š. provádl proti princovi za to velmi rozhodnou retorzi, vůbec si ho nevšímal.

Jinak žila v těchto dobách v Ostrově jen ještě jedna nebo dvě české rodiny. V pozůstalosti Karlově jsem našel příležitostnou českou vzpomínku, kterou mu do Prahy, jakožto adjunkt bohoslovecké fakulty, zaslala Rolečkova rodina. Psáno rukou velmi úhlednou, vypsanou.

Rovněž je zachován Karlovou rukou psaný opis smlouvy, kterou 13. září 1904 sjednali mezi sebou, jak je zvykem, děkan a oba kaplaní, a kterou potvrdila pražská konsistoř. Charakteristické pro děkana Lehnera je, že si ve smlouvě "vyhradil" také některé povinnosti – například občas kázat a vést duplikáty matrik snoubenců.

Ježto Karel byl, jak jsem se zmínil, zpočátku jen osobním kaplanem chu-

rávého děkana, byly jeho příjmy ovšem nižší než prvního kaplana. Systemizovaným kaplanem se stal Karel až 4. února 1906, po smrti děkana Lehnera.

Stykům bratrovým se zámek – jak to ostatně mezi vrchností a místním patronátním duchovenstvem bývalo zvykem – nasvědčují podnes dost četné pohlednice z Německa a z cest po Itálii, i příležitostné dopisy kněžny Louisy Isenberg-Birsteinové, její dcery princezny Antoinetty, syna prince Viktora Salvátora a společnice staré kněžny Th. Müllerové. "Stará Müllerová", jak se také podepisovala, i později Karla navštívila, kdykoli zavítala do Prahy, a psala mu z Německa ještě na konci války v roce 1917 (kdy jí bylo bezmála 70 let).

Dosti častými hosty na ostrovské faře bývali též otcové kapucíní kláštera Maria Sorg, ležícího nad Jáchymovem; zvláště jeden Čech postavy podprůměrné, jemuž pater Š. přezdíval "naše mmě". Pater Š. ho jednou přý přinesl do jídelny v náručí.

V Ostrově začal Karel jezdit do venkovských osad na kole; na zimu si pořídil rádné vysoké boty, v nichž se pak ještě po letech brouzdával za deště po škodějovských polích a lukách.

Krajina kolem Ostrova se mu líbila a podle takřka vrozeného smyslu živě se zajímal zvláště o tamní hospodář-

ství. Líbily se mu selské stavby a chválil chebský dobytek. Tím není ovšem řečeno, že si nevšímal – a to v první řadě – lidí. Všímal, a velmi dobře, maje jako kněz – duchovní správě příležitost poznával lid v radostných i nejstrastnějších chvílích života. Živě líčil někdy, v jakém stavu našel ty, jimž měl dáti posilu na poslední cestu. Často takového umírajícího starého člověka nebylo ani vidět, jak byl v dobrém úmyslu zakladen peřinami v nevětrané místnosti. Pod takovou tíhou se ovšem tím obtížněji dýchalo.

Nebyl by to vůbec býval Karel, kdyby si byl nevšímal svých osadníků i po stránce humorné, jež ovšem ve svých důsledcích někdy nepostrádá vážnosti. Nejednou výrostek, jehož první starostí bylo, když vychodil školu, aby si pořídil pořádnou dýmku – ačli si ji nekoupil už předtím – sotva si asi pomyslí, jak si ho vytáhlý šlakenvertský kaplan dobře ohlédl! – když tak syn s otcem jeli z pole a oběma se, jak tak seděli na voze, nohy spuštěné k zemi, starostlivě klátila od úst dýmka. Takové typy uměl Karel dobře vypočítat – přesto, že používal svých přespólních docházek též ke studiu, jak se sám o tom humorně zmiňuje v jednom dopise z posledních let svého života.

JUDr. Josef Farský
(pokračování přístě)

Nad Písmem

UZDRAVENÍ MALOMOCNÉHO

Mk 1,40–45

Za Ježíšem přicházeli a přicházejí různí lidé. Také malomocný, tedy smrtelně nemocný člověk. Pokleká a prosí: „Chceš-li, můžeš mě očistit.“ Vyjadřuje důvěru v Ježíšovu moc, v moc přemáhající smrt.

Nepletl se, Ježíš ji měl a má, stejně jako jeho Otec. Nebylo to poprvé, co byl malomocný uzdraven. Vzpomeňme velitele aramejského vojska Naamána, kterému pomohl prorok Eliša. Naamán měl svou představu, jak má jeho léčení vypadat. Čekal obřad, ale Eliša se s ním napoprvé ani nesešel a vzkázal "jen" po poslovi, co má Naamán udělat, aby se uzdravil. NE prorok, nýbrž NAAMÁN má něco vykonat, jestli chce dál žít. Dnes to není jiné – kněz vede, ale jsem to já sám, kdo se musím přičinit o záchranu svého života.

A jak vlastně, jak zněl onen vzkaz? „Jdi, omyj se sedmkrát v Jordánu a tvé tělo bude opět zdravé. Budeš čist.“ Naamán se rozlítil, podle něj byly damašské řeky čistější, my zase máme koupelny, vany, sprchy... Přesto nejsme čisti, nad hříchem má člověk malou moc – malomocenství je stejně smrtelné jako hříšnost, tady mýdla, sprchové gely ani šampóny nepomohou.

Nezbývá, než se "umýt v Jordánu". Jordán je podle mapy od nás poměrně daleko, chce to se poohlédnout po něčem bližším. Očišťování od malomocenství popisují kněžské řády ve třetí knize Mojžíšově. Jde o rozsáhlé a jasně vymezené předpisy, z nichž citujeme pouze krátce (Lv 14,5–7): „Kněz rozkáže zabít jednoho ptáka nad hliněnou nádobou s pramenitou

vodou. Pak vezme živého ptáka, cedrové dřevo, karmínové barvivo a yzop a omočí to i s živým ptákem v krvi ptáka zabitého nad pramenitou vodou. Stříkne sedmkrát na očišťovaného od malomocenství a očistí ho. Živého ptáka vypustí do pole.“

Dost drsné, že? Živý je máčen v krvi mrtvého, tu krev pak kněz stříká na malomocného, jehož rána byla zhojena. Přistupujeme-li k večeri Páně opravdově, uvědomíme si podobnost. Víno a chléb jsou symboly, jenže pořad je za nimi Kristova krev, která byla prolita, a jeho tělo, které se vydalo za nás. Víno a chléb jí kde-kdo, ale jen někdo přijímá ukřižovaného a vzkříšeného Ježíše. O tom píše apoštol Pavel v listě do Korintu (1K 10,3–6): „...všichni jedli týž duchovní pokrm a pili týž duchovní nápoj; pili totiž z duchovní skály, která je doprovázena, a tou skálou byl Kristus. A přece se většina z nich Bohu nelíbila; vždyť poušť byla poseta jejich těly. To vše se stalo nám na výstrahu, abychom nezatoužili po zlém jako oni.“

Boží vedení a přijímání Krista není s lidskou touhou po zlém slučitelné. Naopak, skutečné přijetí Krista dává onu MOC, abychom při setkání se zlým a hříchem již nebyli nemocnými či malomocnými. Apoštol Pavel nás v dalších verších ujišťuje (1K 10, 13–14): „Nepotkala vás zkouška nad lidské síly. Bůh je věrný: nedopustí, abyste byli podrobena zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou vám připraví i východisko a dá vám sílu, abyste mohli obstát.“ Východisko ze smrtelné malomoci –

lidského hříchu a přirozenosti tíhnoucí k zlému Bůh již připravil – svého Syna. Ježíš je jediným lékařem na světě, který nás může vyléčit a je připraven to udělat. Malomocnému v Markově evangeliu říká: „Chci, buď čist.“ Ale nejdříve ho o to musíme sami požádat, s vírou, že On to dokáže. Amen.

Pavel Pánek

**Dobry Bože,
děkujeme ti
za východisko,
které jsi pro nás
ve své lásce připravil.
Děkujeme ti,
že jsi ve svém Synu
sestoupil k nám
a obětoval se,
abys nás vytrhl ze smrti,
kterou si sami působíme.
Děkujeme ti,
že jsi připraven
pomoci každému,
kdo tě o to požádá.
Děkujeme ti
za uzdravení od zlého,
za víru,
s níž dokážeme překonat
všechny propasti
a překážky na cestě
naším životem
a přemáhat
naši lidskou slabost
a neduhy.
Amen**

SLOVO LAIKA K OTÁZCE SVĚCENÍ KNĚŽSTVA

Velmi pozorně jsem si přečetla v Českém zápasu č. 3 poněkud obsáhlý článek prof. dr. Z. Kučery věnovaný otázce svěcení kněží v naší církvi. Popravdě řečeno, kdybych neprožila v nuselské náboženské obci období tzv. portugalské krize a nemusela vyslechnout zde i jinde řadu neplodných diskusí mezi faráři na toto téma, asi bych se o článek prof. Kučery vůbec nezajímala. Jsem totiž toho názoru, že „Duch vane, kam chce“ a nelze ho připoutat ani tradicí, ani řády té které církve. Jedině víra, zbožnost, poctivě úsilí a snaha podřídit svou životní cestu svědectvím Písma, nás může – a to jak faráře, tak i laiky – opravňovat ke službě našemu Pánu.

Kněžím však bylo, řečeno slovy Písma, více dáno, a proto od nich bude více požádáno. Dostává se jim vzdělání i hmotného zajištění a proto by se cele měli věnovat svému úřadu, neboť před Hospodinem i před svým biskupem mají plnou odpovědnost za svěcenou náboženskou obec, a to jak po stránce duchovní, tak i majetkové.

K této službě byli odděleni udělením svátosti kněžstva. Nejsem si zcela jista, zda prof. Kučera nám zcela jednoznačně sdělil, že se jedná o původní souvislou posloupnost z dob apoštolských. Slůvko ...držíme... mne poněkud mate. V souvislosti s ním si kladu otázku, proč někteří jeho žáci se zmítali v takových pochybnostech, že zbloudili a pro jistotu se nechali tajně vysvětit ještě jednou, aby vzápětí službu definitivně opustili a případně i osobně selhali.

Nechci nijak zlehčovat otázku apoštolské posloupnosti, ale pro mne osobně není tato věc důležitá. Spíše si kladu zcela pragmaticky otázku, co se stane s kněžským svěcením v případě, že kněz svůj úřad opustí, vystoupí z církve a tedy už ani jako člen náboženské obce se necítí být pověřen obecným kněžstvím, ba naopak škodí nejen své církvi, ale všem křesťanům.

V době Husově to církve řešila viditelně odhrnutím kněžské tonsury cihlou. Zda to bylo správně či nikoliv ponechám k posouzení čtenáři: Jisto je, že dnes takové možnosti nemáme.

Navzdory předchozím řádkům si dovoluji vyslovit názor, že zcela jednoznačně považuji svěcení kněží v naší církvi za důležité a příkláním se k názoru, že kněží, kteří odněkud přijdou do naší církve, mají být znovu vysvěceni. Dále pak si myslím, že všichni mají písemně stvrdit nejen naše vyznání víry, ale i kněžský slib, který je zavazuje k jejich práci. Dále pak se domnívám, že kněží, kteří své povolání nevykonávají z nějakých osobních důvodů, by měli alespoň třikrát ročně se ukázat před Hospodínovou tváří a odsloužit bohoslužbu.

Dovolte mi ještě několik poznámek. Kdysi dávno, v dobách tvrdé totality, nás vyhledal někdejší spolužák mého manžela, který vystoupil z církve a vstoupil do komunistické strany. Řekla jsem mu tenkrát velice tvrdě, že se mu kněžské svěcení nikdy nepodaří osprchovat a že tato jizva v jeho svědomí se nikdy nezacelí, a to zvláště proto, že církev opouští v tak těžké době. Měla jsem pak zcela náhodou možnost sledovat jeho další životní osudy. Nedopadlo to s ním nijak dobře. Sama sobě si pak kladu otázku, zda bych i dnes dokázala být tak tvrdá. Na druhé straně si vůbec nejsem jista, zda je správné, když jsme tolik tolerantní.

V souvislosti s tímto případem ještě uvedu další příhodu. Možná i vás trápí otázka, co má člověk udělat, když ví, že kněz je nehodný svého úřadu. Tuto otázku jsem si já sama musela vyřešit ve chvíli, kdy do naší náboženské obce přišel dr. Schwarz,

aby pokřtil vnuky významného politika. Byla jsem v té době předsedkyní rady starších, ale o jeho návštěvě jsem nic nevěděla. Pro objasnění celé situace ještě dodávám, že nedlouho před touto událostí jsem dr. Schwarzovi zaslala sice laskavý, ale zcela nesmlouvavý dopis, kde jsem ho s poukazem na 2. kapitolu, verš 1-3 Malachiáše vyzvala, aby odstoupil ze svého úřadu, dokud je čas. Přiznávám, že při spatření dr. Jana Schwarzeho jsem okamžik váhala, zda nemám odejít. Podruhé jsem zaváhala, zda mám či nemám přistoupit k večeři Páně. Vzpomněla jsem si však na svého manžela, který mi na mnoha příkladech ukázal, že svátost působí nezávisle na tom, kdo ji vysluhuje. Prožila jsem tedy krásný okamžik a v plnosti jsem se radovala i z pokřtěných dětí.

Vracím se opět ke zmíněnému článku. Když jsem ho četla podruhé, s překvapením jsem zjistila, že autor se zmiňuje jen o tom, že při ustanovení biskupa (tedy ordinaci) do jeho úřadu se mu předává Bible. Zdá se mi to poněkud nelogické. Proč se nikde nehovoří o řetězu, který je odznakem odpovědnosti a moci? Snad i na tuto otázku obdržím časem odpověď.

Závěrem ještě drobnost. Do článku se vloudila chybička. Dokonce dvakrát. Kněží jsou odděleni k službě vkládáním rukou a nikoliv skládáním. Čeština je jazyk přebohatý a jedno písmenko slovo významově velice rozlišuje.

Jindřiška Kubáčová

Naše recenze M. Černegová: V Boží škole

Útlou knížku půvabných příběhů ze života „obyčejné“ křesťanky vydalo Charitativní vydavatelství Testament jako svou první publikaci v roce 2005. Autorka Marie Černegová sloužila naší církvi jako farářka v Mělníku, Benátkách nad Jizerou, Mladé Boleslavi a v Praze Hostivaři, Kobyliších a Libni. K duchovenské službě se dostala v poměrně pozdním věku, ke studiu bohosloví se odhodlala už jako matka dospělých synů. V knize popisuje, jak ji Pán povolal a vedl i v osobním životě k tomu, aby mohla dobře plnit své

poslání. O její službě by mohla řada členů naší církve vydat svědectví. Např. o tom, jak jí v Kobyliších nebylo zatěžko věnovat se tak dlouho jedinému dítěti a jak po tomto nezměrném úsilí vznikla skupina dětí, které jsou si blízké i dnes - v dospělosti. Na knížce je pozoruhodný i způsob distribuce. Každý ji může získat zdarma a je jen na něm, jestli náboženské obci, kde je členem, věnuje dar. Napsat si o ni můžete na e-mail: Jaromir.Pachl@seznam.cz. Rozhodně nebudete zklamáni.

(noe)

NÁBOŽENSKÉ BEZDOMOVECTVÍ...

Dokončení ze str. 1
A tu je třeba všem otevřeně říct, co Církev československá husitská může lidem nabídnout a co očekává i od služby svých duchovních, a co v ní naopak hledat, případně zavádět nelze.

Zakladatelé nového křesťanského společenství na začátku 20. století nabídli svým stoupencům odpovídající myšlenkově-vyznavačský směr a "liturgii" pro její zbožnost. Následně členské generace Církve československé rozvíjely toto směřování, a to jak k hloubkám závazného biblického poselství, tak i ve vztahu k proměnám společenských i osobních životních podmínek a situací. Přes všechny sondáže a výpravy do světa a do svého ekumenického sousedství dbala ČČSH v zásadě na to, aby neopustila své duchov-

ní základy a své zaměření. Pokud někdo zvolil cestu jinou, mělo to za následek znevěrohodnění této církve a vážné narušení jejího společenství. (To platilo jak o křesťanských "socialistech" nebo "marxistech", tak o hledáčích nové ortodoxie, resp. cizích spiritualit.)

Je možné, ba docela pravděpodobné, že budou hledány další inspirativní motivy pro ideovou a spirituální činnost a práci této církve. Bylo by však sotva přínosné, kdyby měly takové počiny ignorovat dosavadní osmdesátiletou cestu ČČS(H) a skepticky, subjektivisticky překračovat jisté hranice. Těžko v ní mohou hledat svůj duchovní domov ti, kteří si vyhledali několik drobtů tu z dogmatické soustavy katolicismu, onde z atmosféry pietistických společenstev, nemluvě již o těch,

kteří by se dokonce zhlédli v některých idejích a praktických cizích náboženství a exotických nauk.

I když církvi nepřislouží, aby postupovala inkvizičně, rozhodně se nemůže zbavit povinnosti "rozlišovat duchy", vyžadovat kázeň a jednat.

Rozmanití dnešní duchovní turisté a bezdomovci mají to těžké. Až se i přesvědčí, že věřit neznamená subjektivně si vybírat mezi neslučitelnými náboženstvími nebo obecnými pověrami, ale ani mezi různými křesťanskými vírami, že se nelze mezi nimi jen tak intelektuálně nebo pocitově proměňovat a tu nebo tam si něco vybrat. Věřit totiž znamená zabydlet se ve víře daného společenství. A nevěrohodným a nepřijímaným reformátorům nezbyvá, než najít odvahu založit si společenství vlastní – i když to mívá hořké konce.

Milan Salajka

Na přelomu července a srpna 2005 jsme s manželem při pobytu v Českém krasu navštívili též známé krasové jeskyně zvané Koněpruské. Při vstupu do jeskyně jsme si poprvé povšimli pro nás neznámého místního zvyku, jenž jsme pak pozorovali i v jiných lokalitách. Návštěvníci na dně lomu skládají z bílých vápencových kamenů různé velké obrazce, nápisy či symboly úmyslně tak, aby byly krásně shora viditelné. Zpočátku nás napadlo, co na to ochránáři, neboť celé dno lomu pokryté těmito více či méně zdařilými výkřiky fantazie tvoří velkou výrazný krajinnotvorný prvek. Ale po chvíli i my podlehlí kouzlu nepoznaného a rozhodli se přispět "se svojí troškou do lomu". Jenže co v té nepřehledné změti motivů ještě chybělo? No jasně, po chvíli přemýšlení a dohadů jsme se rozhodli, že naše církve se musí propagovat vždy a všude. Tak jsme se jali ohýbat záda a skládat církevní znak. Kdo se chystáte navštívit Koněpruské jeskyně, věnujte pohled i hlubinám pod vámi a pokud náš znak již jiní turisté nerozebrali, pak ho tam spatříte.

Šárka Sladkowská,
náboženská obec Zlín

Kdo je povolán?

V apoštolské době byly zakládány křesťanské sbory. V nich byli ustanovováni starší, kteří sbor kolektivně vedli (Sk 14,23). Pokud v místě starší ustanoveni nebyli, byl to vážný nedostatek, který musel být odstraněn. (Tit 1,5)

Nároky Boží na starší či biskupy (Tit 1,5-7) jsou velké (Tit 1,6-9): bezúhonnost, křesťanská rodina, nezištnost, vstřícnost, moudrost, pravá nauka, čelit odpůrcům. Tak i 1Tm 3,1-7 s požadavkem dobrého jména i mimo církve.

Z 1Tm 3,1 plyne, že je možno ucházet se o službu biskupa či staršího, jde-li nám opravdu o službu a máme příslušné charisma i vědomí Božího povolání. To je výzva pro každého člena sboru! Ale 1Tm 5,22: „Neustanovuj nikoho v církvi ukvapeně, abys neměl spoluvinu na cizím hříchu.“ V originálním řeckém textu: „Nevykládej na nikoho ruce ukvapeně...“ Ovšemže starší jsou potvrzování, duchovně obdarování, posilování a do služby vysílání vzkládáním rukou, tj. přenášením moci Ducha svatého.

Pak již nepřekvapí Jk 5,14 – svátostná služba starších, ani 1Tm 5,17 – služba starších kázáním a vyučováním. Za tuto práci mají být dobře odměňováni (1Tm 5,18). Starší musí mít velkou moudrost a autoritu, mají-li rozsuzovat spory mezi bratřími (1K 6,1-8). Starší musí být bohabojní, čestní, poctiví a spravedliví, vždyť jsou správci peněz a majetku církve (Sk 11,30).

Starší, které si „Duch svatý ustanovil za strážce“, nesmějí ani na chvíli zapomenout, že jsou „pastýři Boží církve, kterou si Bůh získal krví vlastního Syna.“ (Sk 20,28) Za církve byla zaplácena nejvyšší cena, je drahocenná. Podle toho se k ní mějme, zvláště rady starších, jak nabádá apoštol (1P 5,1-3). „Když se pak ukáže nejvyšší pastýř, dostane se vám nevadnoucího vavřínu slávy.“ (1P 5,4)

Kriteria pro kandidáty rady starších

1. Lásky ke Kristu a také k bližním
2. Lásky k Božímu slovu a jednání v souladu s ním
3. Potřebné charisma (dar Ducha svatého)
4. Účast na budování domu duchovního – bohoslužby, biblické hodiny, mládež, prázdninové soustředění sboru apod.
5. Účast na modlitebním zápasu sboru
6. Věrnost, spolehlivost, poctivost, čestnost, pokora
7. Plnění závazků a povinností, obětavost (i finanční)
8. Ochota a schopnost spolupracovat, odpouštět, ustoupit
9. Vytrvalost bez tendence k rezignaci při potížích a neúspěchu
10. Pevný vztah k vlastnímu sboru a kladný vztah k husitské tradici
11. Vyloučena sebestřednost, vztahovačnost, přílišná citlivost, ješitnost, urážlivost, popudlivost, žárlivost, trucovitost, zlomyslnost, jízlivost apod.

„Všechno mohu v Kristu, který mi dává sílu.“ (Fp 4,13)

(Referát bratra faráře Jurka na setkání rady starších dne 3. února 2003)

ZPRÁVY

Bratislava

Církev československá husitská na Slovensku oznamuje, že pověřila duchovního ThMgr. Rastislava Mišuru správou západního obvodu vězeňství s tím, že bude duchovním v Mikulášské na zkrácený úvazek a bude vykonávat duchovní správu za ekumenickou radu církvi ve čtyřech věznicích jako kaplan se sídlem ve věznici pro mladistvé v Sučanec. To vše s účinností od 1. února roku 2006 poté, co prokáže svoji fyzickou, psychickou a intelektuální zdatnost.

Dopomáhej mu k této skutečně těžké službě Bůh.

Jan Hradil

Chcete levněji telefonovat?

Naše církev podepsala rámcovou smlouvu s Českým Telecomem, a.s., k níž mohou přistoupit jednotlivé náboženské obce a volat tak se zřetelnou slevou. Po přistoupení bude sleva činit přibližně 5 % a s počtem přihlášených obcí se sleva bude zvyšovat. Téměř každá náboženská obec má pevnou linku a přijme-li tuto nabídku, má jistotu slevy poplatků bez užití mnohdy problematických pomocných operátorů. Svůj zájem vyjádřete písemně na adresu sekretariátu ředitele Úřadu Ústřední rady, 166 26 Praha 6, Wuchterlova 5 nebo na e-mailovou adresu sekretariat.reditel@ccsh.cz a obratem obdržíte "přihlášku člena holdingu nebo sdružení o přistoupení ke smlouvě".

(úú)

Michal Ajvaz v Karlíně

Poslední středa v měsíci bývá v Literárně dramatickém klubu Dialog na cestě vyhrazena návštěvám významných osobností. Tentokrát do karlínské modlitebny zavítal spisovatel Michal Ajvaz. Dvouhodinové setkání mělo formu besedy, kombinované s autorským čtením.

Na úvod jsme vyslechli verše, pocházející z autorova básnického debutu Vražda v hotelu Intercontinental. Michal Ajvaz do své tvorby podle svých slov promítá sen o tom, že by bylo možné najít společný pramen zkušeností, které jsou obvykle chápány jako vzdálené, například „jako jsou teoretické úvahy psané pojmovým jazykem, vjemy různých smyslů, práce imaginace, groteskní humor, mýty, četba jiných spisovatelů“. Ve svrchované románové perziflazi Prázdné ulice, která je zatím jeho posledním literárním dílem a za něj loni obdržel prestižní cenu Jaroslava Seiferta, je opět možné sledovat, jak autora „fascinuje tvůrčí akt, kdy se z "ničeho" vytvoří "něco". Literární kritik Milan Jungmann o spisovateli a románu Prázdné ulice konstatuje: „Ajvazův umělecký výkon je úctyhodný: objevuje české próze polohy, s kterými si dosud uměla jen s obtížemi poradit. Autor se tu pohybuje se suverenitou mistra moderní podoby bájesloví, protikladu pábitelství.“ Členové klubu, karlínské sboru i jiných náboženských obcí, se v průběhu besedy dozvěděli podrobnosti o

Ajvazově literární metodě, o tom, jak je důležité umět se dívat a rozehrávat hru imaginace. Podle autora lépe vidíme, když se pokoušíme odstup od popisovaného – a koneckonců každý má svůj legitimní způsob tvůrčího vyjádření. Přítomné během diskuse například zajímalo, z jakých zdrojů mytologie a filosofie host čerpá. Byli také zvědaví na režiséra, kterého by si přál v případě možnosti převedení nějakého ze svých děl na filmové plátno. U Michala Ajvaze by v pomyslné soutěži zvítězil významný italský tvůrce L. Visconti, který dokázal kombinovat barokně barvitě filmové vidění s vnímáním řádu věcí.

Olga Nytrová

SRC v Porto Alegre

Shromáždění ústředního výboru Světové rady církvi (SRC) na téma "Bože, ve své milosti, změň tento svět", se bude konat od 14. do 23. února v brazilském Porto Alegre v prostorách Papežské katolické university. Bude to první takové shromáždění v oblasti Latinské Ameriky. Očekává se, že se v Porto Alegre sejde kolem 1200 oficiálních delegátů a představitelů přidružených organizací a kolem 1800 neoficiálních účastníků. Podobné shromáždění se koná vždy jednou za sedm let. Podle Normana Shankse ze Skotska, moderátora plánovacího výboru shromáždění, téma odráží celosvětovou i individuální potřebu "uzdravení a změny, rozpoznání naší závislosti na Bohu a uvědomění si, že všichni máme v tomto procesu změny svou úlohu". Plenární diskuse budou zahrnovat širokou škálu témat z oblasti ekonomické spravedlnosti, náboženské plurality a jednoty církvi.

Pro ty, kdo se nemohou zúčastnit, ale přejí si podílet se na shromáždění, připravila SRC paletu zdrojů spojených s událostí. Patří k nim brožura "Neděle shromáždění" ke dni 12. února, která nabízí náměty na modlitbu a chvály. Programové dokumenty, modlitby, studia Bible, novinky a zvláštní články budou uveřejňované na stránkách SRC. Připraveno je i internetové

vysílání několika plenárních schůzí, na videu budou k dispozici i shrnutí hlavních událostí každého dne. Ve světle pokračujících příprav na shromáždění vyzval reverend Samuel Kobia církev, komunity a křesťany všude ve světě ke společným modlitbám na den zahájení shromáždění, 12. února. Povzbudil také křesťany, aby pokračovali v modlitbách během průběhu celé události, "aby nabídli svou podporu celé události, všem návrhům a vizím, které vzejdou ze shromáždění a aby Duch Boží sestoupil na účastníky shromáždění a vedl jejich práci během tohoto času."

Naši církev bude na shromáždění zastupovat sestra Kristýna Mlýnková.

(noe)

Zemřel metropolita Nikolaj

Dne 30. ledna v časných ranních hodinách zemřel ve věku 78 let po delší nemoci nejvyšší představitel Pravoslavné církve v českých zemích a na Slovensku, Nikolaj, arcibiskup prešovský, metropolita českých zemí a Slovenska.

Pohřeb se konal v sobotu 4. února. Obřad se uskutečnil v Katedrálím chrámě Alexandra Něvského v Prešově se začátkem Archijerejské liturgie v 8.00 h a pohřebního obřadu v 10 h. Tajemník Přesvaté Synody Pravoslavné církve v českých zemích a na Slovensku Milan Gerka podle deníku Život Prešova oznámil, že se zúčastnili zástupci všech 14 autokefálních pravoslavných církvi na světě.

Metropolita Nikolaj, občanským jménem Mikuláš Kocvar, se narodil 19. prosince 1927 v Hanigovcích v okrese Sabinov. Studoval na Ruském gymnáziu v Humenném, po jehož skončení pokračoval ve studiu na Pravoslavném semináři v Praze. Prešovským biskupem Alexejem byl dne 4. srpna 1950 vysvěcen na diákona a následně 5. srpna 1950 na kněze v chrámu kněžete Alexandra Něvského v Prešově. Metropolitou byl zvolen 14. dubna 2000 na X. místním sněmu a 4. června 2000 byl slavnostně uveden do úřadu.

(red)

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

UZDRAVENÍ MALOMOCNÉHO

Už asi tušíte, děti, jaký bude váš dnešní úkol. Následující příběh se udál trošku jinak – je třeba verše správně seřadit, abyste dostaly to pravé pořadí písmenek do tajenky. Kontrolu najdete v M 1,40-45.

1. Ježíš už nemohl veřejně vejít do města, ale zůstával venku na opuštěných místech. (I)
2. Jeho malomocenství se hned ztratilo a byl očištěn. (V)
3. Přišel k němu malomocný. (B)
4. Ježíš mu pohrozil a poslal jej ihned pryč. (D)
5. On však odešel a mnoho o tom vyprávěl a rozhlašoval. (N)
6. A chodili k němu odevšad. (I)
7. Posíl ho na kolenu: (U)
8. „Jdi, ukaž se knězi a obětuj za své očištění, co Mojžíš přikázal – jim na svědectví.“ (Č)
9. „Chci, buď čistý.“ (E)
10. Nařídil mu: „Ne abys někomu něco říkal!“ (Ě)
11. Ježíš se slitoval, vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl: (M)
12. „Pokud chceš, můžu tě očistit.“ (Ď)

(Řešení z minulého čísla : Uzdraví nás víra)

Jana Krajčířková

KALENDARIUM – ÚNOR

13. 2. 921 - Zemřel kníže Vratislav I. (* asi 888), v legendách označovaný za mocného a schopného panovníka, úspěšného ochránce Čech před Uhry. S jeho jménem je spojeno založení kostela sv. Jiří na Pražském hradě (kolem roku 916), kde byl také pochován. Za jeho dva nezletilé syny Václava a Boleslava vládly dvě kněžny: Drahomíra (vdova po Vratislavu I.) a Ludmila (kdysi manželka Bořivojova), přičemž Drahomíra postupně převzala vládu na sebe.

13. 2. 1691 - Narodil se v Praze Antonín Koniáš (+27. 10. 1760 v Praze) - člen jezuitského řádu, proslulý pronásledovatel "kacířů", který sám našel a spálil na 30 000 českých knih (Kralické bible, díla J. A. Komenského apod.).

13. 2. 1886 - Profesor J. Gebauer uveřejnil v únorovém čísle Masarykova časopisu Atheneum dva články s názvem Potřeba dalších zkoušek Rukopisu královédvorského a zelenohorského společně s kritickým článkem T. G. Masaryka. Na obranu Rukopisů se postavili V. V. Tomek, J. Kalousek, J. Emler, a zejména M. Hattala.

14. 2. 1871 - Výnosem ministerstva obchodu byl schválen burzovní řád pražské burzy. Na její založení složilo zakládací příspěvek mj. 79 záložen a spořitelů, 50 cukrovarů, 12 bank, 12 pojišťoven, 4 železniční společnosti.

15. 2. 1611 - Pasovští, které pozval do Prahy Rudolf, zaútočili na Malou Stranu a Pražský hrad. Na obsazení celé Prahy jim však síly nestačily.

15. 2. 1831 - Narodil se v Prešticích Josef Hlávka (+ 11. 3. 1908 v Praze) - stavitel, architekt a mecenáš, který mj. navrhl a postavil tzv. zemskou nemocnici v Praze u Apolináře (dnes porodnice).

15. 2. 1891 - V Olomouci byla založena A. Stránským, vydavatelem Moravských listů (od roku 1893 Lidových novin). Neodvislá strana lidu na Moravě (lidová strana), která byla moravskou obdobou mladočechů.

15. 2. 1976 - Zemřel v Curychu Přemysl Pitter (* 21. 6. 1895 v Praze) - pedagog, publicista, československý politik a humanista.

15. 2. 1996 - Poslanecká sněmovna přijala zákon proti legalizaci výnosů z trestné činnosti (tzv. zákon proti praní špinavých peněz). Zákon nabyl účinnosti 1. července t. r.

16. 2. 1486 - Ve Frankfurtu se sešel na podnět císaře Fridricha III. říšský sněm k volbě římskoněmeckého krále (navrhován byl císařův syn Maxmilián). Mezi pozvanými kurfiřty však chyběl český král Vladislav, což bylo dokladem stále ořeseného postavení Českého království v Říši. Teprve po dvouletém vyjednávání dosáhl roku 1497 Vladislav narovnání s kurfiřty.

16. 2. 1886 - Narodil se v Praze Jan Bor - vlastním jménem Vladislav Střejček (+ 25. 3. 1943 v Zámostí u Českých Budějovic) - divadelní režisér, teoretik, kritik a pedagog, který byl zastáncem tzv. nového realismu, v němž dominovaly požadavky přirozenosti, zlidštění hercovy výrazu a vyšší technické kultury dramatického umění. V lednu 1939 byl jmenován šéfem činohry Národního divadla v Praze. Je rovněž autorem řady teoretických prací (Cestou k jevišti, 1927, Režie a herectví v Městském divadle, 1932).

16. 2. 1996 - Zemřel v Praze Miloš Kopecký (*22. 8. 1922 v Praze) - herec.

17. 2. 1901 - Mladočeši předložili Koerberově vládě své požadavky v oblasti kulturní a školské (jako podmínku ke konstruktivní opoziční politice). Jednalo se například o zřízení druhé české univerzity v Brně, zřízení galerie moderních umění v Praze, regulaci Labe a Vltavy, realizaci projektu kanálu Labe-Odra-Dunaj. V rámci "smiřovací" politiky došlo také 14. dubna t. r. k jmenování A. Dvořáka a J. Vrchlického členy panské sněmovny říšské rady.

18. 2. 1126 - Předvoj trestné říšské výpravy utrpěl v bitvě u Chlumce (nedaleko Ústí nad Labem) krutou porážku. Ota Olomoucký padl a Soběslav propustil krále Lothara a všechny zajatce. Soběslav se smířil s Lotharem a ten mu udělil české knížectví v léno a také titul nejvyššího říšského číšníka s právem hlasu při volbě římskoněmeckého panovníka. Mezi panovníky vzniklo doživotní přátelství. Na tomto spojenectví začal Soběslav budovat novou českou zahraniční politiku.

18. 2. 1901 - Narodil se v Brně Hugo Haas (+ 1. 12. 1968 ve Vídni) - herec a režisér.

18. 2. 1986 - Zemřel v Praze Václav Smetáček (* 30. 9. 1906 v Brně) - dirigent, sborníř, hobojsista a pedagog.

19. 2. 1791 - Došlo ke zrušení osvobození vrchnostenských pozemků od placení daní.

19. 2. 1801 - Narodil se v Praze František Dittrich (+ 21. 10. 1875 v Praze) - český vlastenec, pražský primátor. Pracoval nejdříve jako plavec na vorech. V pětadvaceti letech začal obchodovat s dřívím, za dva roky připojil živnost hostinskou a protože "pečlivě obchodu si hleděl", patřil záhy mezi nejzámožnější pražské měšťany. K vlastenecké činnosti ho přivedl J. Franta Šumavský, který na počátku 30. let učil v dětské opatrovně v Dittrichově rodném Podskalí. Dittrich se zúčastňoval společenského vlasteneckého života a "k národním potřebám nikdy ruky své neuzavíral". Patřil mezi zakladatele Městské besedy (1846) a na památné schůzi Pražanů 11. března 1848 byl zvolen do Svatováclavského výboru. Byl členem delegace vyslané k císaři a účastnil se také práce Národního výboru. V politickém životě 60. let se uplatňoval především v obecním zastupitelstvu v Praze, od roku 1863 jako náměstek primátora Václava Bělského. Proslavil se zejména zavedením paroplavby na horní Vltavě mezi Prahou a Štěchovicemi (1865). V roce 1870, tedy téměř již sedmdesátiletý, byl zvolen primátorem Prahy. Úspěšně navázal na své předchůdce, Václava Vaňka i Bělského, ale už o tři roky později se veřejné činnosti pro stáří vzdal.

(red)

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Vedoucí redaktor: Ing. Pavel Pánek, redakce: Dr. Helena Bastlová, Mgr. Jana Krajčířková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220 398 107, fax: 220 398 123, mail: cesky.zapas@ccsh.cz, Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234 092 851, predplatne@predplatne.cz